

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl soudkyní Mgr. Jitkou Zavřelovou ve věci

žalobce: **I. R.**, narozený X,
státní příslušník X,
bytem X,
zastoupený O., z. s.,
sídlem X,

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**,
sídlem Nad Štolou 3, Praha 7,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 8. 2018, č. j. OAM-351/ZA-ZA11-LE24-2018,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Vymezení věci a obsah podání účastníků

1. Žalobce se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), domáhá zrušení shora uvedeného rozhodnutí (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný zastavil řízení o udělení mezinárodní ochrany podle § 25 písm. i) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), jelikož opakovanou žádost žalobce o

udělení mezinárodní ochrany posoudil jako nepřipustnou podle § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu.

2. Žalobce uvedl, že byl zkrácen na svých právech, neboť žalovaný porušil § 3, § 50 odst. 2, 3 a 4, § 52 a § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Žalovaný neměl posoudit opakovanou žádost žalobce jako nepřipustnou a řízení o udělení mezinárodní ochrany nemělo být zastaveno, neboť žalobce uvedl nové skutečnosti, které svědčí o tom, že mu hrozí vážná újma v důsledku v. k. v L. Žalobce shrnul, že má obavu z návratu do své země, jelikož byl n. b. na v. U., z a. z. a z n. d. se již b. nikdy nechce účastnit. Žalobce má obavy z nuceného v. v. z. s. a s tím souvisejících v. z., které dosahují intenzity z. p. l. Probíhající o. k. za sebou zanechává o. jak z řad v., tak z řad c. Zprávy mezinárodních lidskoprávních organizací pojednávají o p. l. p. v o. k., a to u. j. i r. s. (např. p. z. o., n. z. s v., m.). Na o. K. se R. dopouští diskriminace a kulturního útlaku k. T. a těch U., kteří s anexí veřejně nesouhlasí.
3. Žalovaný ve vyjádření k žalobě konstatoval, že v průběhu správního řízení bylo zjištěno, že žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany je již druhou žádostí. Po zhodnocení důvodů obou žádostí žalovaný dospěl k závěru, že žalobce v opakované žádosti neuvedl žádné nové důvody pro udělení mezinárodní ochrany. Žalobce uvedl totožné motivy odchodu z U. i neochoty se tam vrátit (konkrétně jde o obavu z p. do a. a n. do v. a dále obavu z toho, že by se na U. neměl kam vrátit). Opakovanou žádost žalobce sice zdůvodnil též údajně novými skutečnostmi (a to obavou ze samotného v. k. na U.; svým n. p., které mu z. b.; obavou z t. za ú. z L. v s. X a obavou z toho, co by se s ním na z. U. stalo, kdyby se tamní lidé dozvěděli, že byl č. S. r.), žalovaný je však nepokládal za nové skutečnosti ve smyslu zákona o azylu. Žalovaný zastává názor, že ani ve vztahu k obecné bezpečnostní situaci na U. nebyla zjištěna žádná nová skutečnost ve smyslu zákona o azylu, která by odůvodňovala opětovné hodnocení žádosti žalobce a nutnost vydání nového meritorního rozhodnutí ve věci. Žalovaný proto navrhl zamítnutí žaloby.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

4. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas (§ 32 odst. 1 zákona o azylu), osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Jde tedy o žalobu věcně projednatelnou. Soud napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.).
5. Článek 46 odst. 3 směrnice E. p. a R. 2013/32/EU ze dne 26. 6. 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (dále jen „procedurální směrnice“), vyžaduje, aby soudy prvního stupně přezkoumávající rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany posuzovaly projednávaný případ podle právního a skutkového stavu ke dni rozhodnutí soudu. Č. s. E. u. byly povinny výše uvedené pravidlo transponovat do vnitrostátního právního řádu do 20. 7. 2015 (viz čl. 51 odst. 1 procedurální směrnice). Protože doposud nebyly do českého právního řádu promítnuty požadavky čl. 46 odst. 3 procedurální směrnice, ačkoliv transpoziční lhůta již uplynula, má uvedený článek procedurální směrnice přímý účinek. Jelikož opakovaná žádost o mezinárodní ochranu byla v této věci podána dne 18. 4. 2018, dopadá na toto řízení, včetně přezkumného řízení soudního, procedurální směrnice a ustanovení § 75 odst. 1 s. ř. s. se tedy neužije.
6. Soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání, protože účastníci řízení s takovým postupem vyjádřili konkludentní souhlas (§ 51 odst. 1 s. ř. s.).

Skutková zjištění vycházející z obsahu správního spisu

7. Ze správního spisu soud zjistil, že žalobce dne X požádal o udělení mezinárodní ochrany a následně dne X poskytl údaje k této žádosti. Uvedl, že pochází z o. L. ve L. o. U. a je ř.-k. v. V L. v roce X/X vstoupil do S. r. Později již s touto s. kontakt neudržel. Ve vlasti naposledy pobýval v o. P. ve L. o., kde dříve ž. j. s. V minulosti p. v P. a v R., v ú. X odjel p. do P. a posléze v k. X odcestoval do Č. r. Žalobce dále uvedl, že žádost o udělení mezinárodní ochrany podal již v k. X, avšak mezinárodní ochrana mu nebyla udělena (řízení pravomocně skončilo u N. s. s. v b. X). K důvodům žádosti žalobce sdělil, že se obává v. k. na U., který začal v r. X. V té době bydlel v L. (s m. od r. X, po r. od r. X). Nemohl by jít b., protože je n. z. č. Z. v. s. s. u í. h. u p. obrany. Dále uvedl (nové) skutečnosti, které nezmínil v první žádosti, neboť se tehdy bál. Konkrétně popsal, že v s. X utíkal z L. s k., z nichž jeden měl k. Při útěku j. z n. z. a j. ch. Žalobce má proto obavu, že by mohl jít na U. do v., jelikož jeho z. k. s k. měl p. h. a tato z. patřila u. a. Nadto se obává, že by mohl být znovu zapojen do k. Dále uvedl, že j. s. z. a na adrese žalobcova posledního bydliště nyní žije j. d. (ž. n.) s rodinou, žalobce se tedy nemá kam vrátit. Nadto má za to, že by to s ním na z. U. nebylo dobré, pokud by se tamní lidé dozvěděli, že byl ve S. r.
8. Součástí správního spisu jsou také kopie listin z řízení o první žádosti žalobce. V tomto řízení žalobce uváděl, že na U. je v., nechce jít b. a má obavy, že by ho do v. v. Přišel o bydlení v L., jelikož jeho dům byl z., a proto bydlel u s. s j. r., kde se však nedalo ž., a tak odcestoval za p. (neměl peníze a na U. p. nebyla). Žalobce se nyní nemá kam vrátit. Měl strach, že by mohl být p. jako o. do a., jelikož je n. r. a na v. s. u p. o. na í. h., přičemž podle nového zákona může být p. i v. d. až do X let a v. o./s. do X let. K v. v. s. do odjezdu z vlasti p. nebyl, ale bál se, že by ho mohli odvést a poslat do v. Uvedl, že je ř.-k. v., nikdy nebyl č. žádné p. s. ani o., na U. nebyl t. s. ani nikdy neměl p., neměl žádný jiný důvod k odjezdu z v. a do v. by se vrátil, pokud by v. s. Žalovaný rozhodnutím ze dne 15. 8. 2017, č. j. OAM-84/LE-LE05-LE24-2017, které nabylo právní moci dne 18. 8. 2017, rozhodl o první žádosti žalobce tak, že se mezinárodní ochrana neuděluje.
9. Dále je součástí správního spisu zpráva Ú. V. k. OSN pro l. p. o s. l. p. na U. v období od X do X ze dne X; z. o. F. H. S. v. s. X – U. ze dne X; v. z. H. R. W. X – U. ze dne X; v. z. A. I. X – U. ze dne X; informace M. z. č. j. 107318/2017-LPTP o situaci neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu po návratu do vlasti a návratu do vlasti po dlouhodobém pobytu v zahraničí ze dne X; v. p. U. č. 411/2016 o d. ze dne X; zpráva Č. t. k. ze dne X s názvem „P. počítá na f. v D. už jen s p.“ a ze dne X s názvem „Na v. U. už nejsou podle P. m. v.“; informace OAMP, U., Situace v zemi, politická a bezpečnostní situace, mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách, v. s., vnitřně p. o. ze dne X.
10. Dne X se žalobce seznámil s podklady pro vydání rozhodnutí a vyjádřil se k nim tak, že některé zprávy (např. o v. s.) jsou poměrně staré. Žalobce se snaží sledovat situaci na U. z různých zdrojů, nicméně žádné materiály k doplnění nemá. Uvedl, že P. a jeho ú. uplatňují dvojí přístup, když ukazují n. a m. o. pouze oficiální část, zatímco existuje i ta neoficiální. Popsal, jak probíhá n. do v. s., že existují i v. j. určené k z. l. a jaká je situace civilního obyvatelstva v okolí L. Jako nové skutečnosti a informace, které by měly být vzaty v úvahu, doplnil, že v L. žil (ale nebyl zde r.) a po zahájení b. odtud chtěl utéct na z. U., odkud pochází, ale nepustila jej u. a. (jelikož jim chyběli lidé, a proto chytali každého a n. je odváděli do a.). Byl o. r. spojeného s o. z. p. r., nedostal u. ani z. (tu měl z jeho p.

pouze jeden). Po X-X dnech žalobce se t. d. u. (včetně toho se z.), přičemž j. z n. z. a d. ch. Žalobce uvedl, že se proto obává, že by mohl být p. za z., neboť má od známých zprávu, že ho už d. někdo v L. h.

11. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný podrobně shrnul dosavadní průběh řízení a konstatoval, že žádost žalobce je již jeho druhou v pořadí. Dne 23. 5. 2017 podal žalobce první žádost, o níž bylo rozhodnuto dne 15. 8. 2017, č. j. OAM-84/LE-LE05-LE24-2017 (pro stručnost žalovaný toliko odkázal na příslušný spisový materiál) – zákonnost závěrů žalovaného učiněných v rozhodnutí o první žádosti žalobce přezkoumal K. s. v P. v rozsudku ze dne 30. 10. 2017, č. j. 60 Az 52/2017-30, a žalobu zamítl; N. s. s. pak kasační stížnost žalobce usnesením ze dne 7. 3. 2018, č. j. 1 Azs 440/2017-27, odmítl pro nepřijatelnost. Žalovaný provedl srovnání důvodů podání první a druhé žádosti a dospěl k závěru, že žalobce v opakované žádosti uvedl naprosto stejné motivy odchodu z v. a neochoty se tam v., jako uváděl v průběhu řízení o jeho předchozí žádosti (konkrétně jde o obavu z p. do a. a n. do v., z případného v., pokud by se s. v o. s. v., a dále obavu z toho, že by se neměl kam vrátit, jelikož jeho dům v L. byl z. a v domě jeho posledního bydliště na z. U. žijí příbuzní). Vedle toho žalobce uvedl (údajně) nové skutečnosti, a sice obavu ze samotného v. k. na U.; n. p., které mu z. b.; obavu z t. za ú. z L. v s. X a obavu z toho, co by se s ním na z. U. stalo, kdyby se tamní lidé dozvěděli, že byl č. S. r. K těmto skutečnostem žalovaný konstatoval, že v rámci přechodného řízení žalobce vůbec nezminil žádné p. a. (naopak výslovně prohlásil, že nikdy nebyl č. žádné p. s.) ani silné n. p., jakož ani obavu ze samotného o. k. na v. země či dramatický ú. z L., přestože k tomu měl dostatek příležitostí a byl opakovaně poučen, že je povinen uvádět pravdivé a úplné informace. Stejně tak byl poučen o tom, že žalovaný chrání osobní údaje žalobce, a to především ve vztahu k zemi jeho původu. Dospěl proto k závěru, že všechny nově tvrzené skutečnosti žalobci nesporně musely být známy již v řízení o jeho první žádosti a musel si být vědom jejich závažnosti pro azylové řízení. Je tak důsledkem pouze vlastního zavinění žalobce, že tyto skutečnosti nebyly předmětem zkoumání v předchozím řízení (k tomu žalovaný poznamenal, že má za to, že se však jedná o účelové konstruování zcela nového azylového příběhu). Žalovaný ze shromážděných podkladů k politické a bezpečnostní situaci a stavu dodržování lidských práv na U. uzavřel, že se situace oproti době, kdy byla meritorně posuzována první žádost žalobce, z hlediska možného h. p. či v. ú. nijak nezměnila. Byly tak shledány podmínky pro zastavení řízení v souladu s § 25 písm. i) zákona o azylu.

Posouzení žaloby soudem

12. Opakovanou žádostí o udělení mezinárodní ochrany se podle § 2 odst. 1 písm. f) zákona o azylu rozumí žádost o udělení mezinárodní ochrany podaná toutéž osobou před nabytím právní moci rozhodnutí M. v. (dále též jen „m.“) ve věci mezinárodní ochrany nebo kdykoli po nabytí právní moci rozhodnutí m. ve věci mezinárodní ochrany.
13. Z konstrukce právní úpravy uvedené v zákoně o azylu vyplývá, že v případě nepřipustných žádostí se řízení zastavuje [§ 25 písm. i) zákona o azylu], aniž by správní orgán musel přistoupit k meritornímu přezkoumání důvodů žádosti. Ze znění § 10a odst. 1 písm. e) ve spojení s § 11a odst. 1 zákona o azylu vyplývá, že novou skutečností je pouze taková skutečnost, kterou žalobce nemohl bez své viny uvést v řízení o předchozí žádosti, tedy skutečnost, která v té době vůbec neexistovala nebo o které žadatel objektivně bez své viny nevěděl. Tato skutečnost pak musí nasvědčovat tomu, že žadateli h. p. z důvodů

uvedených v § 12 nebo vážná újma podle § 14a zákona o azylu. Z rozsudku N. s. s. ze dne 14. 8. 2014, č. j. 9 Azs 171/2014-31, plyne, že „aby mohla být nová skutečnost podkladem pro řízení o mezinárodní ochraně, musí mít z hlediska udělení mezinárodní ochrany určitou relevanci. Teprve v tom případě je nová skutečnost způsobilým podkladem pro nové řízení.“. Za nové skutečnosti nebo zjištění je pak ve smyslu procedurální směrnice nutno považovat nikoli jakékoli nové skutečnosti nebo zjištění, ale pouze takové, které by *prima facie* mohly mít dopad do hmotněprávního postavení žadatele (srov. rozsudek N. s. s. ze dne 11. 6. 2009, č. j. 9 Azs 5/2009-65, či usnesení ze dne 4. 10. 2018, č. j. 5 Azs 181/2018-45).

14. K otázce opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany se N. s. s. podrobně vyjádřil již např. v rozsudku ze dne 11. 6. 2009, č. j. 9 Azs 5/2009-65, ve kterém konstatoval, že „[h]lavním smyslem a účelem možnosti podat opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany je postihnout případy, kdy se objeví takové závažné skutečnosti, které by mohly ovlivnit hmotněprávní postavení žadatele a které nemohl uplatnit vlastní vinou během předchozího pravomocně ukončeného řízení. Při opakovaném podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany je proto nutno důsledně dbát na splnění těchto podmínek, které mají na straně jedné garantovat určitou přidanou hodnotu této nové žádosti, jenž může vést k jinému rozhodnutí než u žádosti předchozí, a na straně druhé zajistit, aby nedocházelo k účelovému podávání opakovaných žádostí.“.
15. Dle rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 3. 2012, č. j. 3 Azs 6/2011-96, je správní orgán povinen v odůvodnění rozhodnutí o zastavení řízení pro nepřipustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany uvést zdůvodněný závěr o tom, že „1) žadatel v opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany neuvádí žádné nové skutečnosti či zjištění relevantní z hlediska azylu nebo doplňkové ochrany, resp. 2) pokud takové skutečnosti či zjištění uvádí, pak pouze takové, které mohl uplatnit již v předchozí žádosti, a 3) že nedošlo k takové zásadní změně situace v zemi původu, která by mohla zakládat opodstatněnost nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany.“.
16. Lze poukázat též poukázat na rozsudek N. s. s. ze dne 8. 9. 2011, č. j. 7 Azs 28/2011-74, ve kterém N. s. s. dospěl k závěru, že pokud bylo řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany zastaveno pro nepřipustnost podle § 25 písm. i) zákona o azylu, zkoumá správní soud pouze to, zda byly dány podmínky pro zastavení řízení. Důvody uváděné žadateli se zabývá pouze z toho hlediska, zda jim mohly být známy v době první žádosti, a zda je tedy mohli uvést, či zda jim v tom nebránily objektivní důvody, zpravidla spočívající v tom, že o těchto důvodech vůbec nevěděli nebo je nemohli z objektivních či legitimních subjektivních příčin uvést.
17. Žalobce nejprve obecně namítal, že v řízení byla porušena ustanovení § 3, § 50 odst. 2, 3 a 4, § 52 a § 68 odst. 3 správního řádu. Tvrdil (rovněž jen obecně), že žalovaný nepřihlédl ke všemu, co v řízení vyšlo najevo, neprovedl důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci, a neopatřil si dostatek podkladů pro vydání rozhodnutí, nezjistil tak všechny rozhodné skutečnosti a nevyšel ze spolehlivě zjištěného stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Nadto žalovaný nedostatečně odůvodnil úvahy, kterými se řídil při hodnocení podkladů rozhodnutí a při výkladu zákona o azylu. Napadené rozhodnutí je proto nepřesvědčivé. Tato obecná tvrzení však nepovažuje soud za žalobní body ve smyslu § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Podle ustálené judikatury je žalobním bodem konkrétní (tj. ve vztahu k žalobci a k projednávané věci individualizované) skutkové tvrzení doprovázené konkrétní právní argumentací, z nichž plyne, z jakých důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné. „Líčení skutkových okolností nemůže být toliko typovou

charakteristikou určitých „obvyklých“ nezákonností, nýbrž zcela jasně individualizovaným, a tedy od charakteristiky jiných konkrétních skutkových dějů či okolností jednoznačně odlišitelným popisem. Žalobce je povinen vylíčit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl žalovaný vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti. Právní náhled na věc se přitom nemůže spokojit toliko s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami“ (viz usnesení rozšířeného senátu N. s. s. ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005-58). Těmto požadavkům ovšem výše uvedená obecná tvrzení žalobce nedostála, neboť jde pouze o citace či parafráze ustanovení správního řádu, která měla být porušena, aniž by žalobce uvedl konkrétní skutečnosti či právní argumentaci, o něž své tvrzení o nezákonnosti rozhodnutí opírá. Soud se proto jimi samostatně nezabýval a rozhodnutí přezkoumal pouze v rozsahu řádných žalobních bodů (viz dále).

18. Žalobce namítal, že jeho opakovaná žádost o udělení mezinárodní ochrany neměla být posouzena jako nepřipustná, a řízení nemělo být zastaveno, neboť uvedl nové skutečnosti, které svědčí o tom, že mu hrozí v. ú. v důsledku v. k. v L. Uvedl, že se obává návratu do své země, jelikož byl nucen b. na v. U., z a. z. a z důvodu svého n. p. se b. už nikdy nechce ú. Žalobce má obavy z n. v. v. z. s. a h. v. z., které dosahují intenzity z. proti l.
19. Pokud jde o skutečnosti, o kterých žalobce v průběhu správního řízení o první žádosti nehovořil, jde o takové skutečnosti, které již v době podání a rozhodování o první žádosti existovaly a o kterých žalobce objektivně věděl (musel vědět, neboť se vztahují k časovému období před příjezdem žalobce do Č. r.), a měl (mohl) je proto uvést již v rámci řízení o první žádosti. Tato tvrzení tudíž nelze považovat za nové skutečnosti, které nebyly bez vlastního zavinění žalobce předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení. Ani v jednom případě se tak nejedná o skutečnost novou, ohledně které by bylo třeba vést nové meritorní řízení. Odůvodnění napadeného rozhodnutí přitom obsahuje zdůvodněný závěr o tom, že žalobce v opakované žádosti neuvádí nové skutečnosti, resp. ačkoli nové skutečnosti uvádí, jde pouze o takové, které mohl uplatnit již v předchozím řízení o jeho první žádosti (viz str. 4-5 napadeného rozhodnutí). Soud se v té souvislosti ztotožňuje též s názorem žalovaného, že nelze přijmout tvrzení žalobce, že se dříve bál uvést vybrané skutečnosti (srov. str. 5 napadeného rozhodnutí). Tuto tvrzenou subjektivní příčinu nepokládá soud za legitimní a nelze než uzavřít, že se ze strany žalobce mohlo jednat o účelové konstruování nového azylového příběhu.
20. Námitka žalobce, že jeho opakovaná žádost o udělení mezinárodní ochrany neměla být posouzena jako nepřipustná a řízení nemělo být zastaveno, neboť žalobce uvedl nové skutečnosti, je proto nedůvodná.
21. Žalobce odmítl závěr žalovaného, že je nepravděpodobné, že by byl nucen n. do a. v. v. s. V té souvislosti soud zdůrazňuje, že povoláním žalobce k v. v. s. se žalovaný podrobně zabýval v rozhodnutí o jeho první žádosti, tedy v rozhodnutí ze dne 15. 8. 2017, č. j. OAM-84/LE-LE05-2LE24-2017 (srov. str. 4-5 odůvodnění citovaného rozhodnutí založeného ve správním spisu), nikoli v žalobou napadeném rozhodnutí. Zákonnost závěrů žalovaného učiněných v rozhodnutí o první žádosti žalobce již přitom přezkoumal K. s. v P. v rozsudku ze dne 30. 10. 2017, č. j. 60 Az 52/2017-30, a N. s. s. v rozsudku ze dne 7. 3. 2018, č. j. 1 Azs 440/2017-27. Protože se touto otázkou nezabýval žalovaný, který věc meritorně neposuzoval, není na místě, aby se jí zabýval soud.

22. Žalobce dále namítal, že má za to, že žalovaný nezjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný vzhledem ke konkrétním okolnostem jeho případu, jelikož se situace na U. d. mění a příměří je m. K tomu odkázal na článek na serveru X, ze kterého vyplývá, že navzdory s. p. P. ve v. k. před č. l., že b. s p. s. budou mít rychlý průběh, trvá k. dodnes a vyžádal si již více než d. t. m. Též ze zprávy A. I. X/X podle žalobce vyplývá, že se pokračuje v b. bez ohledu na d. z M., což zvyšuje počet v. i c. o. Tato zpráva také pojednává o p. lidských práv jako je m. a n. zacházení s v.
23. Předně je třeba konstatovat, že součástí správního spisu jsou podklady převážně z roku X, které mapují celkovou situaci na U. a její vývoj velmi podrobně (srov. bod 9 tohoto odůvodnění a seznam uvedený na str. 2 napadeného rozhodnutí). Žalovaný tak vycházel při svém rozhodování z takových informací o politické a bezpečnostní situaci, jakož i o stavu dodržování lidských práv na U., které lze s ohledem na datum vydání napadeného rozhodnutí i s ohledem na azylový příběh žalobce považovat za dostatečné a též za aktuální. Žalovaným použité informace o situaci na U., jakož i posouzení aktuální bezpečnostní situace pocházejí z několika nezávislých informačních zdrojů, a nelze z nich vyvodit ve vztahu k žalobci žádnou skutečnost, která by mu bránila v návratu do vlasti. Ač zprávy o posouzení aktuální bezpečnostní situace na U. pocházejí převážně z roku X, je soudu z úřední činnosti známo, že na U. v tomto směru nedošlo k natolik zásadním změnám v porovnání s rokem X, pokud jde o vývoj v. na v. U., které měly zásadní vliv na správnost a zákonnost žalobou napadeného rozhodnutí. Poměry na U. a jejich případnou změnou se tak žalovaný zabýval, dospěl přitom k závěru, že se situace oproti době, kdy žalobce žádal o udělení mezinárodní ochrany poprvé a kdy bylo o jeho první žádosti meritorně rozhodováno (s. X), z hlediska možného h. p. či v. ú. nijak nezměnila. S tímto závěrem se soud ztotožňuje.
24. Jakkoli by se žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí mohl zabývat situací na U. obšírněji, nezakládá tento dílčí nedostatek nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. Rozhodnutí o zastavení řízení o opakované žádosti zpravidla není nutné odůvodňovat tak podrobně jako je tomu v případě první žádosti. Pokud v rozhodnutích byly řešeny stejné otázky, nic nebrání odkazu na relevantní části předchozího rozhodnutí. Účelem odůvodnění správního rozhodnutí totiž není opakovat již jednou řečené (k tomu srov. rozsudek N. s. s. ze dne 3. 10. 2017, č. j. 9 Azs 185/2017-38, a dále např. usnesení N. s. s. ze dne 11. 4. 2019, č. j. 5 Azs 275/2018-22).
25. Žalobce dále namítal, že cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, se podle § 14a odst. 1 zákona o azylu udělí doplňková ochrana, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl vrácen do státu, jehož je státním občanem, h. by mu skutečné n. v. ú. Žalobce v té souvislosti poukázal na ustanovení § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu, podle kterého se považuje za v. ú., pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky Č. r. K tomu doplnil, že t. V. k. OSN pro lidská práva dne X vyjádřila velké znepokojení nad dodržováním lidských práv na U. především v souvislosti s v. na K. Ze zprávy A. I. ze dne X pak dle žalobce přímo vyplývá, že nadále přetrvává problém s protiprávním zadržováním osob u. ú. i s. s. na v. země, přičemž osoby jsou d. v k. p. a jsou m. O tom dle mínění žalobce svědčí též rozhovor na s. X s názvem „D. v.? M. B. mají p. z. v t. lidí, říká u. historik“.
26. Otázkou, jak v případě, kdy se rozhoduje o opakované žádosti, pohlížet na posuzování v. ú. ve smyslu § 14a zákona o azylu, se zabýval N. s. s. v rozsudku rozšířeného senátu ze dne 6. 3. 2012, č. j. 3 Azs 6/2011-96. Odkazem na tento rozsudek lze tudíž konstatovat, že

přípustnost opakované žádosti je třeba posuzovat z pohledu možných nových skutečností a zjištění pro udělení jak azylu, tak udělení doplňkové ochrany. Obsahuje-li opakovaná žádost o udělení mezinárodní ochrany takové nové skutečnosti nebo zjištění, je žalovaný povinen hodnotit takovou žádost jako přípustnou a meritorně o ní rozhodnout. V opačném případě řízení o nepřipustné žádosti zastaví. V návaznosti na takový výrok se žalovaný již otázkou v. ú. ve smyslu § 14a zákona o azylu samostatně nezabývá.

27. Ve vztahu k tvrzené h. v. ú. ve smyslu § 14a zákona o azylu proto postačí poukázat na závěry uvedené v bodě 24 toho to rozsudku.
28. Soud nepopírá, že mezinárodní lidskoprávní organizace p. lidských práv v některých částech U. popisují. Žalobce však netvrdil nic o tom, z čeho by bylo možné dovodit, že by právě jemu h. konkrétní ú. Jak ostatně soud zjistil z napadeného rozhodnutí, žalobce pochází ze L. o. (byť v minulosti žil v také v L.), a není tedy důvodu, proč by se jej mělo negativně dotýkat p. lidských práv na K., v s. o. o. či při f. l. na v. země. K bezpečnostní situaci na U. se vyjadřoval i N. s. s. např. v usnesení ze dne ze dne 25. 9. 2017, č. j. 5 Azs 134/2017-24, kde uvedl, že „[o]. k. na U. probíhá pouze ve v. č. země (v L. a D. o.). Jedná se tedy o o. k., při kterém nejsou zasaženy všechny č. U... Nynější situace na U. proto nezpůsobuje, že by každý c. byl v. z důvodu své pouhé přítomnosti na území U. reálnému n. v. ú.“. Dále srov. např. usnesení N. s. s. ze dne 7. 3. 2018, č. j. 1 Azs 440/2017-27, či usnesení ze dne 11. 4. 2019, č. j. 5 Azs 275/2018-22.
29. Zprávami a novinovým článkem, na které žalobce odkazoval v poznámkách pod čarou, soud důkazy neprováděl, neboť jednak nebyly k důkazu řádně navrženy a také by toto dokazování bylo s ohledem na shora uvedené závěry nadbytečné.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

30. Ze shora uvedených důvodů žalobce se svými námitkami neuspěl. Jelikož v řízení o žalobě nevyšly najevo žádné vady, k nimž je nutno přihlížet z úřední povinnosti, krajský soud zamítl žalobu jako nedůvodnou (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
31. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl v řízení úspěšný, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému soud náhradu nákladů nepřiznal, neboť mu nevznikly náklady převyšující náklady na běžnou činnost. Ustanovenému zástupci žalobce, O. , z. s., odměna za zastupování nenáleží (srov. rozsudek N. s. s. ze dne 15. 9. 2008, č. j. 4 Azs 51/2008-79), jelikož nejde o advokáta, ani neposkytuje specializované právní poradenství podle zvláštních zákonů. Nedopadá na ni proto § 35 odst. 2 s. ř. s.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje,

v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 6. ledna 2020

Mgr. Jitka Zavřelová, v. r.
soudkyně